

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 413/2021-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], obaja [REDAKOVANÉ] zastúpených advokátom JUDr. Jánom Legerským, Nám. sv. Anny 25, Trenčín, proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín č. k. 28 C 53/2020-93 z 5. októbra 2020 a proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 Co 7/2021-167 z 22. februára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. mája 2021 domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhujú zrušiť napadnuté uznesenie Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“), vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať im náhradu trov konania pred ústavným súdom.
2. Z podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd vedie pod sp. zn. 28 C 53/2020 konanie o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, pričom sťažovatelia sú v procesnom postavení žalovaných. Žalobca podal do tohto konania 21. septembra 2020 návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhal, aby súd uložil sťažovateľom tam špecifikované povinnosti do právoplatného skončenia uvedeného konania.
3. Okresný súd napadnutým uznesením návrhu žalobcu na vydanie neodkladného opatrenia čiastočne vyhovel a výrokom I nariadil sťažovateľom povinnosť strpieť zo strany žalobcu jeho

prechádzanie pešo a prejazd motorovými vozidlami všetkého druhu cez tam presne určené pozemky vo vlastníctve sťažovateľov, a to v rozsahu nevyhnutnom pre účely prístupu k vymedzeným nehnuteľnostiam žalobcu. Výrokom II okresný súd nariadil sťažovateľom povinnosť otvoriť vstupnú železnú bránu na účel zabezpečenia prechodu žalobcu pešo a prejazdu žalobcu motorovými vozidlami všetkého druhu cez tam presne určené pozemky vo vlastníctve sťažovateľov a výrokom III nariadil sťažovateľom povinnosť zdržať sa výstavby garáže ako drobnej stavby na tam presne určených pozemkoch vo vlastníctve sťažovateľov, a to do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Vo zvyšnej časti okresný súd návrh zamietol.

4. Krajský súd na základe odvolania podaného sťažovateľmi napadnutým uznesením zmenil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku II tak, že zaviazal sťažovateľov k povinnosti odovzdať žalobcovi kľúče od vstupnej železnej brány alebo iný technický prostriedok slúžiaci na jej otvorenie na účel zabezpečenia prechodu žalobcu pešo a prejazdu žalobcu motorovými vozidlami všetkého druhu cez tam presne určené pozemky vo vlastníctve sťažovateľov, a to do právoplatného skončenia konania vo veci samej, a vo výroku I a III uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil.

5. Napadnuté uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu 25. marca 2021.

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu podali sťažovatelia túto ústavnú sťažnosť argumentujúc, že:

- a) došlo k porušeniu ich základného práva na súdnu ochranu, keď okresný súd neprihliadol na vyjadrenie sťažovateľov k žalobe doručene ešte pred podaním návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia, v ktorom popreli existenciu nároku žalobcu uplatneného vo veci samej a predniesli viaceré skutkové a právne tvrdenia, s ktorými sa ani krajský súd nevysporiadal,
- b) okresný súd im nedoručil návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia a odoprel im možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam v ňom obsiahnutým,
- c) došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď okresný súd pri rozhodovaní o návrhu žalobcu vychádzal výlučne z tvrdení a listinných dôkazov predložených žalobcom,
- d) predmetný návrh im nebol doručený ani spolu s uznesením, ktorým bolo neodkladné opatrenie nariadené, čo je v rozpore s § 331 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), a ani následne do uplynutia lehoty na podanie odvolania a ani do rozhodnutia odvolacieho súdu,
- e) došlo k porušeniu ich základného práva vlastníť majetok a práva na nedotknuteľnosť obydlia, pretože právoplatným rozhodnutím súdu im bolo prikázané, aby umožnili predmet ich vlastníctva a ich majetok užívať inej osobe bez existencie akéhokoľvek právneho titulu,
- f) krajský súd sa nezaoberal podstatnou časťou ich námietok uplatnených v odvolaní, nevyhodnotil potrebnosť sprístupnenia nehnuteľností v ich vlastníctve žalobcovi a neposúdil proporcionalitu nariadeného neodkladného opatrenia, čo zakladá nepreskúmateľnosť a ústavnú neudržateľnosť napadnutého uznesenia.

7. Sťažovatelia zároveň požadujú v súlade s § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutých uznesení

všeobecných súdov z dôvodu, že dochádza podľa ich tvrdenia k neprimeranému zásahu do ich základného práva vlastníť majetok, ako aj základného práva na nedotknuteľnosť obydlia, pričom pretrvávanie tohto stavu môže viesť k vzniku nenapraviteľnej ujmy na majetku sťažovateľov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základných práv sťažovateľov označených v bode 1 tohto uznesenia napadnutým uznesením okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia v konaní o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu a napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bolo uznesenie okresného súdu v časti zmenené a v časti potvrdené.

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde a zistoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresného súdu:

10. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ako aj práva vlastníť majetok a práva na nedotknuteľnosť obydlia napadnutým uznesením okresného súdu, ústavný súd v prvom rade s poukazom na čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z tohto princípu vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

11. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu bol prípustný riadny opravný prostriedok, a to odvolanie, ktorý sťažovatelia využili, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľov mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v danom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Preto ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu uznesením krajského súdu:

12. Z hľadiska sťažovateľmi uplatnenej argumentácie ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením, zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú či zrušujú neodkladné opatrenia, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania (spravidla) nezasahuje konečným spôsobom. Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o vydaní neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie, resp. zrušenie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (I. ÚS 50/2019, IV. ÚS 17/2019, I. ÚS 257/2019).

13. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj v konaní o návrhu na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené.

14. V intenciách označenej judikatúry pristúpil ústavný súd k posúdeniu námietok sťažovateľov smerujúcich proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorým ako súd druhej inštancie rozhodoval o odvolaní sťažovateľov proti uzneseniu okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia, ktoré v časti potvrdil a v časti zmenil. Pritom sa ústavný súd podrobne oboznámil nielen s obsahom napadnutého uznesenia, ale aj s obsahom uznesenia súdu prvej inštancie, a zistil, že námietky sťažovateľov o nedostatočnom odôvodnení záverov krajského súdu v súvislosti s tým, že sa podľa ich tvrdení nezaoberal ich podstatnými námietkami, neobstoja a treba ich posúdiť ako zjavne neopodstatnené.

15. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľov, že súd neprihliadol na ich vyjadrenie k žalobe doručené ešte pred podaním návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia a pri nariadení neodkladného opatrenia vychádzal výlučne z tvrdení a listinných dôkazov predložených žalobcom, ústavný súd považuje za dostačujúce poukázať na body 8 až 12 napadnutého uznesenia, z ktorých zrozumiteľne vyplýva, že pred nariadením neodkladného opatrenia súd nemusí zisťovať všetky skutočnosti, ktoré sú potrebné na vydanie konečného rozhodnutia vo veci samej. Uvedené vyplýva aj z prvej vety § 329 ods. 1 CSP, ktorý stanoví, že súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Vzhľadom na to ústavný súd považuje tento okruh námietok sťažovateľov z ústavnoprávneho hľadiska za neopodstatnený.

16. K námietke sťažovateľov, že im nebol doručený návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, sa krajský súd vyjadril v bode 15 napadnutého uznesenia a uzavrel, že preverením obsahu spisu nezistil procesné pochybenie súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti ústavný súd vlastným šetrením

zistil, že uznesenie okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia bolo sťažovateľom odoslané 6. októbra 2020 a do elektronickej schránky ich právneho zástupcu doručené 20. októbra 2020. Zároveň bolo zistené, že administratívnym pochybením okresného súdu skutočne nebol sťažovateľom zaslaný návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia, ale okresný súd im 19. októbra 2020 prípisom zaslaným právnenému zástupcovi doručil namiesto predmetného návrhu žalobu (návrh vo veci samej) spolu s prílohami. Podľa oznámenia okresného súdu sa však návrh na nariadenie neodkladného opatrenia nachádza aj v elektronickej súdnej spisovnici, ku ktorému má právny zástupca sťažovateľov riadny prístup.

17. Vzhľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že námietka sťažovateľov uvedená v časti II bode 6 tohto uznesenia pod písm. e) je opodstatnená, čo však neovplyvňuje jeho záver uvedený v nasledujúcich bodoch, ku ktorému dospel v súvislosti s odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že Civilný sporový poriadok síce výslovne stanovuje (§ 331 ods. 1 CSP), že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia doručí súd ostatným stranám spolu s uznesením, ktorým bolo neodkladné opatrenie nariadené, ale zároveň je potrebné zdôrazniť, že nie je úlohou ústavného súdu perfekcionisticky „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj keby k nim urobeným dielčím procesným úkonom mal výhrady. Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred všeobecnými súdmi. Preto je povinnosťou ústavného súdu rozlišovať medzi prípadmi, keď procesný postup priečiaci sa zákonu zároveň vyústi do protiústavnosti a nespravodlivosti konania ako celku, a prípady, keď určitý procesný postup – hoci by ho aj bolo možné osamotene (inkontextuálne) hodnotiť, a to výlučne z formálneho pohľadu, ako postup *contra legem* – protiústavnosť konania nezaloží (I. ÚS 76/2015, I. ÚS 281/2019).

18. K vecným námietkam sťažovateľov krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia v podstatnom uviedol, že žalobca osvedčil potrebnosť navrhovaného neodkladného opatrenia, keď listinnými dôkazmi preukázal, že je výlučným vlastníkom pozemkov, ktoré susedia s pozemkami sťažovateľov, a jediný prístup k svojim pozemkom, využívaný aj v minulosti, má len cez predmetné pozemky sťažovateľov. Krajský súd zdôraznil, že tieto skutočnosti sťažovatelia v konaní nenamietali, a považuje ich za postačujúce pre záver o pravdepodobnosti nároku žalobcu, ktorý v tomto štádiu konania nie je možné vylúčiť. Krajský súd ďalej poznamenal, že mu v konaní o nariadenie predbežného opatrenia neprislúcha posudzovať, či žalobca bude v konaní vo veci samej úspešný, pretože je k tomu potrebné vykonať riadne dokazovanie, ktoré presahuje rozsah konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. V tomto kontexte krajský súd v bode 16 napadnutého uznesenia poukázal na tvrdenie žalobcu, ktoré mal osvedčené priloženými fotografiami, že na prístupovej ceste k nehnuteľnostiam žalobcu sťažovatelia umiestnili železnú vstupnú bránu, ktorú zamykajú, pričom sťažovatelia toto tvrdenie nepopreli, čím mu znemožňujú prístup k jeho nehnuteľnostiam.

19. Krajský súd na základe uvedeného uzavrel, že je potrebné, aby mal žalobca do rozhodnutia vo veci samej zabezpečený prístup k svojim nehnuteľnostiam v nevyhnutnom rozsahu, a preto výrok I napadnutého uznesenia potvrdil a výrok II rozhodnutia vzhľadom na podané námietky sťažovateľov čiastočne modifikoval, keď akceptoval ich obavy, že uložená povinnosť tak, ako bola špecifikovaná súdom prvej inštancie, by mohla viesť k ohrozeniu ich vlastníckeho práva tým, že by na ich nezabezpečený pozemok mohli vniknúť cudzí ľudia. Vzhľadom na to krajský súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku II zmenil tak, že zaviazal sťažovateľov

k povinnosti odovzdať žalobcovi kľúče od vstupnej železnej brány alebo iný technický prostriedok slúžiaci na jej otváranie.

20. Krajský súd za vecne správny považoval aj výrok III uznesenia okresného súdu, pričom tento záver zrozumiteľne odôvodnil v bode 18 napadnutého uznesenia, keď v podstatnom uviedol, že výstavbou garáže na pozemkoch sťažovateľov by mohlo dôjsť k definitívnemu zamedzeniu prístupu žalobcu k jeho nehnuteľnostiam, teda k vytvoreniu nenávratného stavu. V okolnostiach danej veci preto krajský súd nepovažoval uloženie predmetnej povinnosti v rámci nariadenia neodkladného opatrenia za neprimeraný zásah do ich práv.

21. Po dôkladnom preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, aplikujúc pritom princípy a prístup ústavného súdu k posudzovaniu ústavnej súladnosti rozhodnutí všeobecných súdov o nariadení neodkladného opatrenia, ktorým sa dočasne upravujú pomery medzi účastníkmi konania (stranami sporu), ústavný súd konštatuje, že závery krajského súdu nemožno považovať za ústavne neudržateľné. Krajský súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré bolo potrebné v časti zmeniť a v časti potvrdiť prvoinštančné uznesenie o nariadení neodkladného opatrenia a odvolaniu sťažovateľov v podstate nevyhovieť, resp. iba čiastočne modifikovať výrok II napadnutého uznesenia okresného súdu. Ústavný súd dospel k záveru, že odôvodnenie krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti alebo svojvôle, ktoré by bolo možné považovať za procesný exces.

22. Ústavný súd pri posudzovaní ústavnej sťažnosti zohľadnil osobitú povahu inštitútu neodkladného opatrenia a tomu zodpovedajúci zjednodušený a zrýchlený procesný postup a rozhodovanie všeobecných súdov. Sťažovateľmi uplatnená argumentácia je namierená hlavne na nimi vnímanú nespravodlivosť dočasnej úpravy zabezpečenia prístupu žalobcu k jeho nehnuteľnostiam a ich nesúhlas s takouto úpravou. Avšak skutočnosť, že sťažovatelia sa nestotožňujú s rozhodnutím krajského súdu, nepostačuje na prijatie záveru, že jeho rozhodnutím skutočne došlo k porušeniu ich základných práv a slobôd.

23. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že nezistil, že by výklad a závery krajského súdu v napadnutom uznesení boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

24. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 16/04, I. ÚS 27/04, II. ÚS 1/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

25. Ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom namietaného základného práva na súdnu ochranu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí

ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o jeho porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý súdny proces uznesením krajského súdu:

26. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov, alebo v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

27. V súvislosti s namietaným porušením čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že rozhodovacia prax Európskeho súdu pre ľudské práva vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke predbežných opatrení (neodkladných opatrení), pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (rozhodnutie Apis proti Slovenskej republike, z 10. 1. 2000, sťažnosť č. 39754/98, v ktorom bola konštatovaná neaplikovateľnosť čl. 6 *ratione materiae* v konaní o zrušení predbežného opatrenia). Ústavný súd vzhľadom na to ústavnú sťažnosť v tejto časti (vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru) odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

III.4. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok, základného práva na nedotknuteľnosť obydlia a práva na ochranu majetku uznesením krajského súdu:

28. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, ako aj k namietanému porušeniu základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 ústavy je potrebné uviesť, že sťažovatelia v ústavnej sťažnosti namietajú porušenie týchto práv v spojení alebo v nadväznosti na namietané porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a argumentujú nezákonnosťou a neústavnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu.

29. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením krajského súdu nedošlo v rámci argumentov sťažovateľov k porušeniu ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, k rovnakému záveru dospel aj vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľov odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie rozhodovanie o návrhu sťažovateľov na odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení všeobecných súdov.

Rovnako sa stalo bezpredmetným aj rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu